

Οι 7 σταθμοί της επίγειας διαδρομής της Παναγίας μας (Ηλίας Λιαμής, δρ. Θεολογίας, Καθηγητής Μουσικής, Πρόεδρος της Συνοδικής Υποεπιτροπής Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η γλυκύτητα αυτής της σχέσης με την Παναγία, μόνον στην μητρική αγάπη μπορεί να βρει κάποια αντιστοιχία. Το όνομα της μάνας αποτελεί για κάθε άνθρωπο σκεύος, το οποίο περικλείει συναισθήματα, εντυπωμένα στην ανθρώπινη ψυχή, πριν η διάνοια αρχίσει να λειτουργεί με λέξεις και έννοιες. Ίσως μάλιστα η περίοδος αυτή για κάθε άνθρωπο αποτελεί μια εμπειρία, όπου η καρδιά αφήνεται στην δική της λογική. Διότι και η καρδιά έχει τη δική της λογική. Η ταύτιση της Παναγίας με την γλυκύτητα της ανθρώπινης μητρότητας δεν αποτελεί λοιπόν μόνον μια ικανοποίηση ψυχολογικής ανάγκης, αλλά δρόμο ενεργοποίησης μιας άλλης λογικής, πέρα από έννοιες αυτού του κόσμου. Το πρόσωπό της αποτελεί το κατ' εξοχήν πνευματικό σύμβολο της απροϋπόθετης αποδοχής, γενόμενη μια αγκαλιά που κλείνει μέσα της το καταβεβλημένο κορμί και την ταλαιπωρημένη ψυχή μας, ακόμη και όταν η ανθρώπινη δικαιοσύνη, ακόμη-ακόμη και η θεία δικαιοσύνη, μας έχουν απορρίψει. Η σχέση μας με την Παναγία είναι σχέση σιωπηλής προσευχής και υπαρξιακής άφεσης στη Χάρη της, διότι και η ίδια, τέτοια σχέση

δημιούργησε με τον Θεό.

Ας επικεντρώσουμε την προσοχή μου σε επτά σταθμούς της επίγειας διαδρομής της Παναγίας μας, προκειμένου να αναδείξουμε επτά διαφορετικές πτυχές της προσευχής, οι οποίες βρίσκουν άμεση συνάφεια με αντίστοιχες πνευματικές ανάγκες κάθε εποχής, και ιδιαίτερα της δικής μας. Οι επτά αυτοί σταθμοί είναι

- το Γεννέσιο της Θεοτόκου,
- τα Εισόδια,
- ο Ευαγγελισμός,
- η Γέννηση του Χριστού μας,
- το θαύμα στην Κανά,
- ο Γολγοθάς, και τέλος
- η κοίμηση και η Μετάσταση.

Μέσω αυτών αναζητείται ο κοινός τόπος: Η μίμηση του ήθους και της πράξεως της Παναγίας. Μπορεί από τα χείλη της να μην ακούστηκε το Παύλειο «μιμηταί μου γίνεστε καθώς καγώ Χριστού» (Α΄ Κορ., 11,1), αν προσηλώσουμε όμως το βλέμμα σε εκείνο το πανάχραντο χέρι της, όπως απεικονίζεται στην ιερή εικόνα της Οδηγήτριας, όπου με ευγένεια και άρρητη χάρη μάς κατευθύνει προς τον Υιό της, θα αισθανθούμε στην καρδιά μας μία αντίστοιχη προτροπή, που μας καλεί μυστικά να την ακολουθήσουμε στην δική της οδό, οδό απόλυτης υπακοής και

ανεπιφύλακτης εμπιστοσύνης προς Εκείνον.

Το πρόσωπο της Παναγίας αποτελεί τον τελευταίο κρίκο μιας μακραίωνης αλυσίδας προσευχής, που έχει το ξεκίνημά της έξω από την κλειστή πόρτα του Παραδείσου. Ο εξορισμένος άνθρωπος αναζητά τρόπο επικοινωνίας με Εκείνον που έχασε. Πόσες και πόσες προσευχές προς ένα Θεό άγνωστο, παραπονημένο, αλλοιωμένο εξαιτίας του εσκοτισμένου ανθρωπίνου νοός δεν θα είχαν αναπεμφθεί μέχρι τότε από όλη την ανθρωπότητα! Πόσες και πόσες φορές οι άνθρωποι μέχρι την ύπαρξη της Παναγίας, δεν αντιμετώπισαν έναν κλειστό ουρανό, αναζητώντας την επιστροφή σε μια αρχέγονη πληρότητα! Όλα όμως αυτά τα βλέμματα, που επί χιλιάδες χρόνια στρέφονταν ψηλά, κράτησαν ζωντανή την προσδοκία μιας εκπλήρωσης. Κι όταν έφθασε το πλήρωμα του χρόνου, η ταλαιπωρημένη ανθρωπότητα, μέσα από χίλιες δυο δυσκολίες, στεναγμούς και απογοητεύσεις, αξιώνεται τελικά να παρουσιάσει έναν άξιο καρπό. Μια ύπαρξη, η οποία μπορεί να αποκαταστήσει μια σχέση, τη σχέση Θεού – ανθρώπων, Πατέρα – παιδιών. Είναι σαν η Παναγία να έχει ενσωματώσει τις υψηλότερες μέχρι τότε απόπειρες του ανθρώπου να βρει τον Θεό. Ιδού λοιπόν άνθρωπος, που με την πίστη και τις πράξεις της σπάει τον μεσότοιχο που χωρίζει Θεό και ανθρώπους. Ιδού λοιπόν άνθρωπος της πλήρους και καθαράς προσευχής, ο οποίος μας καλεί να τον ακολουθήσουμε.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)